

ÜNNEP NÓRA

Budapest

HITVESZTŐK

Békaláb reccsen, alszanak a pókok,
nem szőnek hálós halottbölcsőt.
Gólyák zuhannak. Tágul a tér,
hasít az elapadt öntudat.
Roppannak a medvetalpak. Ketté, hogy a tömbök
tanúk legyenek: volt egység, egészség.
Birkák. Lázások. Kiköpik a
Vértől hízott szűnyogvacsorát.
Őzgida. Nézik. Ha most nem: soha. Tudja.
Mozdulnak a bőrbe zárt, megszilárdult mézsugarak.
Vakondok. Ülnek. Nincs Hold, nincs Nap.
Csukottak a pici, redős szemhéjak.
Majmok tátognak. Lopják a teli, vizes ananászt.
Messze az ablak. Ernyednek a hosszú, munkás határemberujjak.

Ha volt, aki van: lesz.
Akiket idecsorgattak: megkövülnek.
Kapnak három szót: Hit, Remény, Szeretet,
S kegyelmük: ha véshetőek.

Ív.El.Át.

Apró köveken taposni jártunk
halk, kerek mezőkre. Csodáltunk minden neszt, lepkeillanást,
az egész zöld lágyságot: határozott harmóniát. Nem érdekelt, kívülről hogy fest:
tépünk egy virágot, boncoljuk törpe testét törött testekre, hogy
átéljük: uraljuk magunkat, őt, s hogy megsejtjük
a bíbor származást.

Aztán tél lett. És egyre
hosszabb az éjszaka.
Cél a nesz észlelése
és határozatlan